

Arrest

nr. 195 844 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN PARYS
Burg. Vandeboogaerdelaan 14
8870 IZEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN PARYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. B. M., bent een Afghaan van Pashtou origine, behorend tot de Miakhel stam. U bent een soennitische moslim. U bent geboren en getogen in het dorp Nyaman van het district Surobi van de provincie Kabul waar uw vader, uw jongere broer, uw schoonzus en diens drie kinderen nog steeds wonen. Uw broer S. werd zes à zeven jaar geleden vermoord door de taliban omdat hij als soldaat werkte bij het Afghaanse leger. Uw moeder en uw zus Sa. zijn drie jaar geleden omgekomen door een bom door de taliban. Uw vader verloor hierbij één van zijn benen. Uw andere zussen zijn getrouwd en

wonen allemaal in hetzelfde district. U volgde religieus onderwijs in een madrassa en werkte tegelijk als landbouwer. Sinds twee jaar bent u verloofd met Sh..

Uw vader was ten tijde van de burgeroorlog commandant bij de partij Jamiat-i Islami. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan, stopte hij met zijn activiteiten. Hij werd wel lastiggevalen door de taliban die zijn zoon, dus uw oudere broer, lid wilden maken. Uw vader weigerde en stuurde uw broer naar het leger. Tijdens zijn werk bij het leger kwam uw broer nooit op bezoek in uw dorp omdat hij bang was door de aanwezigheid van de taliban. In plaats daarvan ging hij bij uw zus die in een ander dorp woonde van hetzelfde district. U zag uw broer ook niet in deze periode. U wist ook niet dat uw broer als soldaat werkte omdat uw vader dit geheim hield. zes-zeven jaar geleden heeft uw schoonbroer, die bij de politie werkte maar nadien een spion bleek te zijn voor de taliban, hem aangemoedigd om naar het dorp te gaan. Hij had uw broer beloofd dat hij zijn veiligheid ging verzekeren. Onderweg werd uw broer echter neergeschoten door de taliban. Zijn lijk werd naar het districtshuis gestuurd met een dreigbrief erop.

Twee à drie jaar voor uw vertrek hebben de taliban een bom geplaatst voor uw huis waardoor uw moeder en uw zus Sa. omkwamen. Uw vader verloor hierbij één van zijn benen. Zelfs na deze incidenten vroegen de taliban dagelijks aan uw vader en aan uzelf om zich lid te maken van de taliban. U moest zich inschrijven bij de arbaki's en tegelijk spioneren voor de taliban. U moest uw collega's vermoorden en materiaal stelen zoals explosieven en wapens. Uw vader wilde dit niet en stuurde u intussentijd naar het buitenland.

In oktober 2014 verliet u Afghanistan. Op 27 januari 2015 en op 25 februari 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. U zette uw reis verder en vroeg op 4 april 2015 asiel aan in Noorwegen. U werd vervolgens teruggestuurd naar Hongarije. Terug in Hongarije besliste u om naar België te komen. Op 13 augustus 2015 kwam u in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de dreigbrief die op het lijk van uw broer werd gelaten door de taliban, een kopie van de werkkaart van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader, de lidkaart van uw vader bij de Jamiat-i Islami en drie foto's van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Op de dag van uw asielaanvraag in België op 14 augustus 2015 verklaarde u 16 jaar en 11 maand oud te zijn. U baseerde zich op wat uw vader zei over uw leeftijd (CGVS gehoorverslag p. 3). Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd werd op 24 augustus 2015 een leeftijdsonderzoek verricht waarbij beslist werd dat u op die datum meerderjarig was en minimum 24.4 jaar oud was (zie administratief dossier). Het CGVS heeft begrip voor het feit dat men hun exacte leeftijd niet weet in Afghanistan, waar het vaak niet geregistreerd wordt. Toch kan men in veel gevallen een goede schatting geven. Het acht jaar verschil tussen de door u aangegeven leeftijd en de leeftijd o.b.v. de botscan is echter te groot, ook voor iemand uit Afghanistan. Het kan ook niet weggewist worden door uw verklaring die gebaseerd is op wat uw vader zei. Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt.

Uw vader werkte als commandant tot de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan. Nadien werkte hij verder als landbouwer. Hij werd tegelijk onder druk gezet door de taliban. Omdat hij jarenlang tegen de taliban gevochten had, moest hij dit nu compenseren door zijn zoon lid te maken van de taliban. Als oplossing stuurde hij uw broer naar het leger. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer als soldaat werkte in het leger. Over zijn job als soldaat kon u geen enkele informatie geven aan het CGVS, dit omdat uw vader dit geheim hield, tot uw broer vermoord werd zo verklaarde u. U zou pas nadien te weten gekomen zijn dat uw broer een soldaat was (CGVS gehoorverslag p. 9). Toch kon u tijdens het gehoor geen enkele informatie geven over waar hij als soldaat werkte of wat zijn graad was, ondanks het feit dat u na zijn dood wel informatie kon verkrijgen van uw vader. Het is duidelijk dat u er niet naar vroeg en tot op heden niets weet over zijn werk.

Tijdens de periode toen hij in het leger werkzaam was, zou uw broer niet gedurfd hebben om thuis te komen omwille van de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. In plaats daarvan zou hij naar uw zus gegaan zijn die in een ander dorp woonde in hetzelfde district. Hij zou daar enkel contact gehad hebben met uw vader, met uw zus en haar man. U wist toen zelfs niet of uw broer in Afghanistan woonde of in een ander land. Dus werd u ook niet op de hoogte gesteld toen hij bij uw zus op bezoek was (CGVS gehoorverslag p.9-10). Het is echter opmerkelijk dat uw broer enkel met uw vader in contact kwam en niet met zijn vrouw en drie kinderen. Opmerkelijk genoeg kwam hij ook niet in contact met u ondanks het feit dat u zijn oudste broer was en een volwassen leeftijd had.

Uw broer zou tijdens één van zijn bezoeken aangemoedigd zijn door de man van uw zus om toch een bezoek te brengen aan het dorp. Uw schoonbroer, die bij de politie werkte maar linken had met de taliban zou hem verzekerd hebben dat hij met de taliban gesproken had en dat ze hem niet gingen lastigvallen. Toch werd hij onderweg neergeschoten door de taliban. Nadien bleek dat uw schoonbroer eigenlijk een spion was van de taliban. Sindsdien hebt u ook geen contact meer met deze zus en schoonbroer (CGVS p. 5). Net zoals over het militair verleden van uw broer kon u ook geen details geven over zijn moord. Zijn lijk zou gestuurd zijn naar het districtshuis maar u wist niet op welke manier, wie het gestuurd heeft of vanwaar dat was. Gevraagd wie zijn lijk gevonden heeft in het districtshuis, zei u dat het 'waarschijnlijk' uw schoonbroer was (CGVS p. 11). Uw vader, die zijn lijk waste zei dat hij drie, vier of vijf keer beschoten werd (CGVS p. 8). De taliban hebben daarnaast ook een dreigbrief achtergelaten op zijn lijk. U hebt deze dreigbrief neergelegd in uw dossier (zie administratief dossier). Desondanks hebt u tot het op heden helemaal geen idee wat op deze brief staat. Geconfronteerd hiermee gaf u als reden dat u geen Pashtou kan lezen en dat u het niet aan anderen wou laten lezen omdat het privé was (CGVS p. 8). Uw verklaring kan echter niet overtuigen. U hebt deze brief sinds de moord van uw broer, dus sinds verschillende jaren. Net zoals uw andere documenten nam u het mee helemaal van Afghanistan naar België tijdens uw reis van tien maanden. U verblijft al 17 maand in België waar u ook de mogelijkheid had om het door andere mensen te laten lezen die wel Pashtou kunnen lezen. Toch hebt u dit nooit gedaan. Uw geringe interesse hierin ondermijnt de geloofwaardigheid van dit feit in ernstige mate.

De geloofwaardigheid van dit feit wordt verder nog meer op de helling gezet door een belangrijke tegenstrijdigheid met de dreigbrief die u neerlegde. De vertaling ervan toont aan dat de taliban die de brief schreven toegaven dat ze uw broer op 6 mizan 1387 (omgezet naar de westerse kalender: 27 september 2008) vermoord hebben. Uw broer is dus ongeveer negen jaar geleden vermoord, en niet zes à zeven jaar geleden zoals u zelf beweerde (zie administratief dossier). Het is opvallend dat u niet eens correct zou kunnen aangeven wanneer uw broer vermoord werd, terwijl zijn militair verleden en moord door de taliban beschouwd kunnen worden als essentiële elementen in uw asielrelaas.

Twee à drie jaar voor uw vertrek zouden de taliban een bom geplaatst hebben voor uw huis. Uw moeder en uw zus Sa. kwamen hierbij om. Uw vader raakte hierdoor gehandicapt (CGVS p. 8). Ook aan dit feit kan er geen geloof worden gehecht omwille van een essentiële tegenstrijdigheid. Bij uw aankomst in België verklaarde u dat uw moeder en uw zus Sa. nog leefden en in Uzbin woonden, terwijl u later uw verklaringen wijzigde en ze dood verklaarde (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling en Vragenlijst DVZ, vraag 5, p. 3). Geconfronteerd hiermee, deelde u mee dat u bij uw eerste gehoor vermoed was na uw reis en dat er ook nog problemen waren met de tolk die ook uw verklaarde leeftijd foutief zou hebben vertaald. Zo zou u gezegd hebben dat u binnenkort 17 ging zijn terwijl het door de tolk vertaald zou zijn als 18. Zoals het u ook gezegd werd tijdens het gehoor werd uw leeftijd geschreven zoals u het zelf aangaf, dus 16 jaar en 11 maand (zie administratief dossier). Dus is er geen sprake van een foutieve vertaling (CGVS p. 15). M.b.t. uw fysieke toestand bij uw aankomst in België heeft het CGVS enig begrip voor de omstandigheden. Deze tegenstrijdigheid kan echter niet weggewist worden door uw fysieke toestand van toen. Het feit dat uw moeder en zus omgekomen zijn in een bomaanslag gepleegd door de taliban, is een te significant feit dat men niet zomaar anders kan aangeven wegens vermoeidheid of slaapttekort. Uw uitleg kan dus hiervoor niet gelden. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban, die volgens u al lang de enige macht in uw regio hebben, pas drie à vier jaar na het vermoorden van uw broer een dergelijk aanslag zouden gepleegd hebben en dit zonder enige specifieke aanleiding hiervoor.

Na het vermoorden van uw broer, moeder en zus en het verminken van uw vader, zouden de taliban gedurende 1.5 tot 2 jaar bijna elke dag uw vader en uzelf gevraagd hebben om u lid te maken van de taliban (CGVS p. 8-9). Ze zouden van u spion willen maken. Hiervoor moest u zich eerst inschrijven als lokale politie. Op vraag van de taliban zou u dan uw collega's moeten vermoorden en materiaal stelen van de lokale politie. De taliban zouden dit bijna elke dag gevraagd hebben (CGVS p. 9). Ze zouden ook

na de bovenstaande incidenten meermaals bij u thuis gekomen zijn en gegeten hebben. Het CGVS kan aan deze bedreigingsfeiten helemaal geen geloof hechten. Ten eerste, is het niet plausibel dat de taliban een gevoelige spionageopdracht zouden geven aan iemand zoals u, die mogelijk wraakgevoelens koesterde t.o.v. hen. De taliban zouden ook weten dat een dergelijk opdracht geen kans tot succes heeft indien uitgevoerd onder dwang van iemand die helemaal geen talibansupporter is/ kan zijn gezien zijn familieleden vermoord werden door de taliban zelf. Het is tevens ook duidelijk dat u geen talibansupporter bent omdat uw broer in het leger ging en uw vader commandant was van Jamiat-i Islami. Het feit dat de taliban u gedwongen zouden willen rekruteren wordt ook niet ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd komt gedwongen rekrutering uitzonderlijk voor omdat de taliban voldoende vrijwilligers hebben. Geconfronteerd met deze informatie tijdens het gehoor, antwoordde u ontwijkend. U zei namelijk dat de mensen die voor de taliban werkten, beschermd werden (CGVS p. 14-15). Later in het gehoor gaf u zelf ook toe dat veel jongens in uw regio de taliban leuk vonden en vrijwillig de taliban vervoegen (CGVS p. 15). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met iemand die niet enkel een broer had die bij het leger werkte, maar ook nog andere redenen heeft om de taliban te haten maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen. Van iemand wiens broer, moeder en zus door de taliban zijn vermoord en wiens vader gehandicapt raakte bij een aanslag van de taliban, kan de taliban er allerminst van op aan dat die te vertrouwen zou zijn.

Het is ook niet aannemelijk dat de taliban na het vermoorden van uw moeder en zus en het verminken van uw vader u gedurende anderhalf tot twee jaar probeerden te rekruteren. Het is immers een heel lange periode. Dit is opnieuw een indicatie van het feit dat de taliban helemaal niet gehaast zijn om mensen gedwongen te rekruteren omdat ze genoeg strijders hebben. Het is dan ook frappant dat u pas twee jaar na dagelijks aangesproken en bedreigd te worden door de taliban, het land uitvluchtte, en dit zonder een onmiddellijke vluchtaanleiding. Dit relatieveert de ernst van de bedreiging door de taliban en alsook uw vrees voor vervolging en nood aan bescherming.

Op het einde van het gehoor bij het CGVS werd u gevraagd naar uw concrete vrees in het geval van terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde hierbij dat niet enkel uzelf maar ook uw vader vermoord zouden worden als de taliban te weten kwamen dat u naar Europe was gevlucht. De taliban zouden uw vader immers dagelijks lastigvallen. Om dezelfde reden belde u uw vader nooit omdat u bang was dat de taliban uw telefoonnummer dat opgeslagen zou zijn in de gsm van uw vader zouden vinden (CGVS p. 9). Het feit dat u een openbaar Facebook-profiel heeft met uw foto waarop ook nog duidelijk te zien is dat u in Europa bent is dan ook tegenstrijdig met uw wens om onopgemerkt te blijven door de taliban (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee, antwoordde u dat de taliban u niet online konden vinden (CGVS p. 16). Geconfronteerd met het feit dat de taliban echter wel actief zijn op de sociale media zei u dat u in de toekomst geen foto meer ging zetten op uw Facebook-profiel, wat ten tijde van de beslissing na uw gehoor nog steeds niet het geval was (zie administratief dossier). Dit toont opnieuw aan dat de door u aangehaalde vrees niet geloofwaardig is.

Naast de eerdergenoemde dreigbrief en de lidkaart van uw vader legde u ook een kopie van de werkkaart van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader en drie foto's van uw vader neer. Er dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarnaast zijn deze geen originele documenten waardoor het ook onmogelijk is om de authenticiteit ervan na te gaan. De drie foto's van uw vader waarop hij zonder been te zien is, kunnen uw asielaanvraag geenszins ondersteunen. Ze kunnen immers niet aantonen dat uw vader zijn been verloor door een aanslag van de taliban.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, **maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen.** Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een manifeste appreciatiefout. Na een theoretische uiteenzetting van de betreffende wetsbepalingen en rechtsbeginselen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat allerminst voldoende concreet werd ingegaan op de veiligheidstoestand in de gebieden waarvan hij afkomstig is. Hoewel de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert allesbehalve actueel is en niet voldoet aan het vereiste onderzoek naar nieuwe elementen, blijkt uit de bijgebrachte gegevens desalniettemin dat de veiligheidssituatie in Afghanistan drastisch verslechterd is. Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot de loutere opsomming van algemene online raadpleegbare feiten, wat geenszins beschouwd kan worden als een afdoende motivering, aldus verzoeker. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt, meent verzoeker dat het duidelijk is dat hij gelet op de vrees voor represailles van de taliban niet langer naar zijn geboortestreek zou kunnen terugkeren. Hij vervolgt dat het argument dat zijn geboortestreek in zekere mate ontglipt aan de kern van het conflict aldus in deze niet relevant is en besluit dat hij bij terugkeer in een onveilige situatie terecht zal komen die een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 8 EVRM geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het feit dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties zijn algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broer als soldaat werkte in het leger omdat verzoeker geen enkele informatie over zijn job als soldaat kon geven en tot op heden niets weet over zijn werk; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers broer enkel met zijn vader in contact kwam en niet met verzoeker – die nochtans zijn oudste broer was en een volwassen leeftijd had –; (iv) verzoekers geringe interesse in de moord op zijn broer (zo kon hij immers geen enkel detail geven over de moord en weet hij tot op heden niet wat in de dreigbrief lag die achtergelaten werd op het lijk) en de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de moord niet stroken met de gegevens uit de dreigbrief die hij neerlegde, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn broer vermoord werd door de taliban ondermijnen; (v) verzoekers verklaringen omtrent het gegeven dat de taliban twee à drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een bom geplaatst zou hebben voor zijn huis een essentiële tegenstrijdigheid bevatten – verzoeker verklaarde bij aankomst in België immers dat zijn moeder en zus Sa. nog leefden en in Uzbin woonden, daar waar hij later zijn verklaringen wijzigde en ze dood verklaarde – zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht en het niet aannemelijk is dat de taliban, die volgens verzoekers verklaringen reeds lang enige macht in zijn regio heeft, pas drie à vier jaar na het vermoorden van verzoekers broer een dergelijke aanslag zouden hebben gepleegd en dit zonder enige specifieke aanleiding hiervoor; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban gedurende anderhalf à twee jaar bijna elke dag verzoekers vader en hemzelf gevraagd zouden hebben om hem lid te maken van de taliban, vermits het niet geloofwaardig is dat zij een gevoelige spionageopdracht aan verzoeker zouden geven nu hij mogelijk wraakgevoelens koesterde ten opzichte van de taliban, daar waar de taliban nood heeft aan mensen die ze kunnen vertrouwen en tevens uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk is omdat de taliban voldoende vrijwilligers hebben; (vii) het niet aannemelijk is dat de taliban na het vermoorden van verzoekers moeder en zus en het verminken van zijn vader gedurende anderhalf tot twee jaar probeerde verzoeker te rekruteren en het tevens frappant is dat verzoeker pas twee jaar na dagelijks aangesproken en bedreigd te worden door de taliban het land ontvluchtte en dit zonder onmiddellijke vluchtaanleiding; (viii) verzoekers aangehaalde vrees verder wordt onderuit gehaald door de vaststelling dat hij er een openbaar Facebookprofiel op nahoudt met een foto waarop duidelijk te zien is dat hij in Europa is, wat tegenstrijdig is met zijn wens onopgemerkt te blijven voor de taliban en (ix) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielaanvraag op te buigen zoals wordt toegelicht.

2.2.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 februari 2017 (CG nr. 1519366), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn vaders zijn zoon lid te maken van de taliban, noch aan de gebeurtenissen die zouden zijn voortgevloeid uit verzoekers weigering om als spion te opereren voor de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Vooreerst kan worden gewezen op het feit dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.3.3. Ter zake betoogt verzoeker in essentie dat er allerminst voldoende concreet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in de gebieden waarvan hij afkomstig is.

De Raad stelt vast vooreerst vast dat verzoekers afkomst uit het dorp Nyaman, district Surobi, provincie Kabul in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist.

Voor wat betreft de specifieke veiligheidssituatie beperkt de commissaris-generaal zijn analyse zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 12 oktober 2017 tot de vaststelling dat het conflictgerelateerd geweld dat plaatsvindt in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi, dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat er in de provincie, net als in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen “*high profile*” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De bestreden beslissing besluit hierop dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Evenwel blijkt uit de informatie van het rechtsplegingdossier (COI Focus “*Afghanistan: Security Situation in Kabul province*” van 25 april 2017) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district

Surobi dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben, hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft, die het district Surobi dan ook bestempelt als “*contested*”. Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, valt echter niet op te maken van waar in het district Surobi verzoeker precies afkomstig is, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties van zijn dorp van herkomst niet kan beoordeeld worden. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Nyaman, Uzbin. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de kaart gevoegd bij de aanvullende nota van 12 oktober 2017 kan worden afgeleid of verzoeker afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF. En indien dit zo zou zijn ontbreekt het de Raad aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor verzoeker een vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul voorhanden is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER